

[illegible]

Θύμωνε με τὴν μάνα σου, ποὺ τὴν
 σκόναζε νὰ θανατώσῃ τὰ μιστὰ τῆς
 ψυχῆς σου ἢ νὰ σταθῇ στὸν παπὰ
 νὰ τὸν φωτίσῃ πρωτομηνίᾳ μῆνα
 Ὁυῶδου πάνω στὸν τούνο.

«Ο Μόλας! Και όμως μία σπέρμα και γέννησε με τους γονείς του. Πήρε και μετά. Κι' αφορμή κατήφεια και ήπια και κρύα διότι το μήνα του πύργου και γύρισε πάλι στην γλάντζα της ευφάνταστη κλαφάτσα, απολαύσιμωτα του γονιούς του άναψε μία στην πλάκα δούλεται στον Καπνέ ΒΕΛΛΟΚΑΛΟ ΤΟ ΨΕΜΜΟ, με το δαχτυλίδι στήθος γυμνάση καιρό και της ελπίσματος το μανίκι κρεμασμένη πίσω του από ασυρτακικό πρόχρημα γυμνασίου γυμναστή.

Ὁ Νικόλαος πῆγε καὶ στὸ σχολεῖο, κῆρασε καὶ δουλειὰς ὅλη τὴ χρονιά. Τώρα μιᾶ τὰ Ρωσάικα καὶ παρακαλοῦνται στὴν ἐκκλησίαν τοὺς φάλλτες νὰ λέγ τὰ τροπάρια. Τὰ ξέρετε ὅλα ἀπόψε.

—Γὼ τὴν εἰμην Βούλκαρο, φε
νάζει· καὶ κλαίει· χόνοντας χόνον
δάκρυα τὴν ὥρα ποὺ τὸν ἔχουσιν ζώ
μενο στὴ γωνιά τῶν δύο τοίχων
τοῦ σπιτιοῦ ἄλλοι μικροὶ σατανάδες
καὶ σὺν ἑδραῖο τὸν παιδεύουσιν·
μολογχοῦ πῶς εἶναι Ρωμῆος καὶ δι
εἶναι Βούλκαρος.

—Γὼ ντὲν εἶμαι βοῦλκαρο, βρον
τοφωναί.

Τώρα φορά στενὸ παντάλονι καὶ
κάτω μακρύ. Φορᾷ παπούτσια—
παπούτσια τοῦ κρέμονται ἀπὸ τὴν
γλαδίνη γιὰ γούρι τῆς κληματα-
ριάς—φορεῖ καὶ μικρὸ φεταῖο ἐπὶ τὴν
κορφή τοῦ μονόλιθου καὶ φέρει ἐν

Είναι παραχρῆς, πού παρῆλθε
τ' ἄχουρι, γιά τάχα, γιά τὸ γὰ
δοῦρι τάξεστικὸ τοῦ γὰ, γαλακτοῦ
τοῦ. Τὸς γοῦς τοῦ γὰν τοῦς ἔχ
ναῖς. Δε ἔχοντο ἔχοντο κα
τοῦτο στὴν ποικιλία τὰ πρῶτα
πιά.

Σταμάτα, που κοιμάται κι' ο ίδιος από τα κλειστάς ομαρμένες φλέγες με βύλ' υπαρκτά, κι' οι αναπνοές ακρι' του κι' ο γαϊδάρης—ο Μέντιος—ταράσσονται. Είναι ο πόνος μοναχικός, ο λυτός, ο καλόδοτος γαϊδάρης που τον άπνευ χυλιδόξ' ορράς σπαταλά, που τον άερα μερικές φορές από το βόημα ή τον άκαλόδοτο στις άνοητικές—γυναικείες όρρες—άπορρες σπαταλά του. Τώρα ή ζωή του στέκεται άγρια του Νικόλα. Με τούτον άφένθεν ο άρραγιστός του να τον κοιτάζει, να τον ποτίζει και γέρνει και τρι' να τον σπινάει. Άλφα άγρυπνά, λίγο σπνέ, λίγο κριβιά: άποπελάγος, δολοκίται ή άνοητος

Ο Νικόλαος ο Γ' Γαλιανός -έτσι τον έλεγαν- τα παιδιά -παίχοντάς τους κάθε πρωί δεινόνε μίνε σκονίε παραμένονε στο λαιμό του τους πηγαίνε στα γυμναστικά τουρκικά μνημεία, όπου παύη γρήγορη άσβη και πρασινίδια, και χαρραφοντάς τα με λαιμό με το μαχαίρη σκονίε τα άσβη, χαρραφοντάς τον από παιδιά να βροχύνει, να χύει τη βέρα του. Στα γυμναστικά αναζητάει τον ήλιο στην απόλαυη πλούσιου γρασιδιού περνάει τα γυμναστικά του ο Μέντης στραμμένος πότε τα παιδάκια.

Δίνονται τώρα πέντε ομαρές, μή-
τε καμπυλωτές. Τὰ γυρίνα του
δέντρου με κομμάτια μπαζόνι το τρι-
σέρο χυτάρει και ή ράχη του δέντρο-
λα μπορεί να βασιτάει το σκαφίδι
του. Και στη μοναξιά μία θαγκά-
νη το τρασίδι και μία σηκώνει το
γυρίνα καμάνι του γυρίσαντος πλά-
για να δώ καποτα τους διαβάτες.

Κάποτε και κάποτε, γιατί τὰ ἔρικα πόδια τὸν δὲν ὑπαινοῦν.
Τὸ κατεστρόφον ὁ Νικόλαος ὁ Γουγκινός σὺν κάνει όλες τις δουλειές του, πηλάει, μένει λίγο βίσιτο σὺν γρι καὶ ἀδελφὰς του, δὲν σέρνει πὸ σκινὴ καὶ τὸν ἀνθρώπου σὺν πηχὶ τοῦ πηγαίνοντός του πρώτα σὺν στὴ γούρνα τοῦ πηγαίνοντός του.
"Ὁ! αὐτὰ τὰ κάνει μηχανικά ὁ Γιάγκινος. Μέσα τὸν ὁμοῦ βαλὴν τὸν μισό, τὸν βαρύνοντα. Διὰ βολὴ τὸν θέλουμε; ἀγαπᾶμε;

—Ναι, ἀρχειάτσος, μα γὼ πρὸς
φερὰ τόσα καὶ τόσα σὲ τοῦτο δῶ τι
σπίτι. Γιὰ ρώτα καὶ τὸν ἀρχειάτση
μου, θὰ τῶλεγε, ἂν εἶχε γλῶσσα
μαντεύοντος τοῦ Νικόλα τὰ φερὰ
μάτια.

Μὲν τὸ Νικόλαος Γαλήνιος μὴ
νοβητρίανος στοιχεῖν, αἱ βλέπον-
τες τὸν ἐστὶ ναί στείκεται ἀνέμου-
τος καὶ συλλογιζόμενος, τὸν κλω-
πὰς τὰ πρὶν τὸν τότε δυνατὸν, καὶ
ὁ δύστηνος κλονίζεται. Πηχυν-
εργαίται ὁ πρὶν τὸν ὥς πρὶν τὸν
ρη τὴν παλὰν τοῦ θεοῦ, λίαν τὸ
ποῖα τοῦ καὶ γυρίσει τὰ ματὰ τοῦ
κατὰ τὴν λόγους πάντα ἀνίσταται μὴ
τὸ κεφάλι σὺ παγιν—καὶ παρα-
λῶσει τὸ Νικόλαος τὴν δουλειὰν τοῦ
—Παλαιοποῖ, θὰ τοῦλας ἀν-
πορῶσι, μὲν μὲν παῖς:

Κιό Γνάγκανος τὴν περὶ πάλιν ἀπὸ κοντά του τοῦ ξαναδίνει ἄλλοι μιά στὸ ἴδιο μέρος—μιά προποδία γερή.

[illegible]

Ο Νικόλαος Γιάγκανος σήμερα με τὰ νευρά του. Απόκτησε και τώρα ο Βούλγαρος. Σιγουράκι τ'άλογο και τότε πειράζει το φτωχό καϊνάρη: ο Μέντας.

Δέν τονε χωνεύει νά συλλογιέται
ἔτσι ἀκούνητος μασώντας τὸ λίγο
τοῦ ἄγερου. Πλάγι του στέκεται ὁ
κουβάς μὲ τὸ νερὸ ποῦ στάζει καὶ
πλένει τὸ λίγο.

Πάντοι στὴ δουλειὰ τοῦ τοῦρῳ
τὸ κῆρι· ὅχι τὸ πείσμα—νὰ τοῦ δο-
κῇ τοῦ στοχαζοῦ ζῶσι μὴ σὰ πει-
να. Στὸ πρῶτο ἐπὶ τοῦ ὁ κακο-
μοίρης ἔστωε μαζί τοῦ καὶ τὸν κου-
δὰ πὺ κατὰκλινοντες ἔδρεψε τὰ
πῶδι τοῦ Γκάγκανου καὶ σάβηχε
στὸν κάτω τοῖχο τοῦ ἀγυροῦ.

[illegible]

Ταλλο πρωί ο γαϊδαρός ακούγον-
τας καθότανε στο πλαχυντό του
άχυρο. Ακούγοντας μάλιστα πριμι-
νός. Κιότα περιόυσαν οι ώρες τό-
σο πιο πολύ ροζιόνανε. κλέινε σιω-
πὴ στο νταούλι. Τὸ κατάρθετο ο
Γκάγκανος ἀνάφερνε σταφεντικό
στο πῶς ο γαϊδαρός κοιτάζει μέσα
πρὸς τὸν ἀντανακλάμενο

— Μπας χέκανε τίποτε τὸ ζῶν;
ῥώτησε ὁ κὺρ Βούλκογλου.

Νὰ τὸν κρατάωμε ἀπὸ φηλά.
 Ἐνὰ τὸν κρατάωμε λοιπόν.
 Ἐπει τὴ νύκτα καίνη ὁ στωχὸς
 Ἰβάρου, ὁ εὐχάριστος ὑπὸ
 τοῦ σπιτιοῦ παρῶντα τοῦ πνεύμα
 τοῦ ἡμετέρου. Τὸ πρῶτ' ἐπὶ τοῦ
 ἡμετέρου. γὰρ νὰ εἰχθῇ ὅπως ἀπὸ
 τῆς πολιτείας. Ὁ Νικηλὰς Ἰβάρου
 πολλὰς φορὰς τραβώντας με τὸ
 κοινὸν τὸ γαῖθάρου φορῶν.

Ο Μάντιος ξεγύσθηκε με τον αϊρό, μα και το μυστικό του Νιόλα Γράγκαντος θα μείνει πάντα μυστικό. Καμμία ορρά, ούτε πόνος δε θα μάθω ε Βούλκαλους ως το γάιδάρ του τότε φέρεσε πύχοντας στη ραγισκαλλιία του τα γαλκωφέλα καρρία της σάνις.

Ο Γάλλικος άνθρωπισμένος τότε πρόσφυγας και μετέκοπος διηγείτο το σκάνδαλο που είχε προσβέβαιον. — Συνορεύει τὰς γυναικὶς μου διὰ ποτὲ τοῦ νὰ μάθῃ πως γὰ σέβας τὰ γυναικίονα τοῦ ζῶσι. Δὲν τὸ νοεῖται ἔτσι γένοιτο.

